

ת"פ 13798/01/23 - מדינת ישראל נגד ולדימיר וקסלר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 13798-01-23 מדינת ישראל נ' וקסלר(עציר)

לפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ערן צרויה - פמ"ד
נגד הנאשם:		ולדימיר וקסלר ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס

גזר דין

האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, הסגת גבול כדי לעבור עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, גניבה לפי סעיף 383(א)(1) + 384 לחוק העונשין, שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בעבירות המפורטות בו. אין הסכמות עונשיות והצדדים טענו טיעון חופשי לעונש.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הכולל שלושה אישומים, בתאריך 28.11.22 במסגרת ת.פ. 30060-01-22 שוחרר הנאשם בתנאים, לקהילה הטיפולית "הרטוב בית אור אביבה" ("הקהילה") על פי תנאי המקום. במעמד הנ"ל, הובהר לנאשם כי לא יעזב את שטח הקהילה אלא באישור של איש צוות וכי במידה ויעשה כן עליו להתייצב באופן מידי בתחנת המשטרה הקרובה, להודיע כי מצוי בהפרה של תנאי שחרור, ולבקש להיעצר למשך 24 שעות עד אשר יובא בפני שופט.

על פי האישום הראשון, בתאריך 12.12.22 בשעה 3:00, הפר הנאשם את ההוראה החוקית הנ"ל, בכך שעזב את הקהילה על דעת עצמו וללא ידיעת מי מאנשי צוות הקהילה, ולא התייצב בתחנת משטרה להודיע על כך.

על פי האישום השני, המתלונן הינו הבעלים של דוכן תכשיטים המצוי בקניון ("הדוכן"). בתאריך 30.12.22 בשעה 15:48, הגיע הנאשם לדוכן והסיג גבול כדי לעבור עבירה בכך שניתק את זכוכיות הוויטרינה שבדוכן, הכניס ידיו דרכה והוציא תכשיטים ובכלל זאת - טבעות, שרשראות ושעונים. שווי הרכוש שנטל ונשא הנאשם שלא כדין הינו בסך של כ-12,000 ₪.

על פי האישום השלישי, במועד הרלוונטי לאישום זה עבדה המתלוננת בחנות, ובתאריך 31.12.22 בשעה 6:45, הגיע הנאשם לחנות כדי לשדוד, בעודו רעול פנים. אותה עת, שהתה המתלוננת לבד במקום. במעמד זה התקרב הנאשם לעבר המתלוננת, בעת שעמדה מאחורי הדלפק ונעמד בסמוך אליה בעודו מחזיק ברזל בידו, ואמר לה "תביאי כסף". המתלוננת לא השיבה ועל כן הורה לה שוב הנאשם להביא את הכסף מהקופה.

המתלוננת פתחה את הקופה לנאשם, מסרה לו חלק מהשטרות וגם הנאשם הוציא בעצמו שטרות נוספים מהקופה. חלקם נפל ארצה והנאשם אסף אותם. הנאשם נטל מהקופה סך של כ-1,000 ₪. מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מהחנות כאשר שוב נפל לו שטר, עלה על אופניים וברח מהמקום. המתלוננת אספה את השטר, צילמה את הנאשם בעודו בורח מהמקום והתקשרה לבעל החנות ולמשטרה.

למחרת, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, עת הגיעו השוטרים על מנת לעצור את הנאשם, יצא הנאשם דרך מרפסת הדירה לעבר עליית גג הבניין. שם הסתתר מאחורי מיכל מים. במעמד זה, אמר אחד השוטרים לנאשם "עצור משטרה" וכן הזהירו כי אם לא יענה לקריאותיו יאלץ להשתמש בטייזר. הנאשם לא נענה לקריאות השוטרים וניסה לברוח מהמקום, אך נתפס על ידי השוטרים והובא לתחנה.

הראיות לעונש

4. מטעם המאשימה הוגש כראיה לעונש הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1), ממנו עולה כי לחובתו עבר הכולל שורת עבירות ובגזר הדין האחרון מיום 6.9.23 נדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל, והופעלו שני מאסרים מותנים של 6 ו - 3 חודשים באופן שהעונש הכולל אשר הוטל הינו 24 חודשי מאסר. עברו כולל עבירות של פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, היזק לרכוש במזיד, גניבה מרכב, הפרת הוראה חוקית, שבל"ר ונטישה במקום אחר, פריצה לרכב, גניבה, הסגת גבול פלילית, החזקת סמים לצריכה עצמית, התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה, ועוד, וחלק מהעבירות ביותר ממופע אחד. כמו כן, בעבר אף בוצעה הארכה של מאסר מותנה.

מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש למעט ביחס לימי המעצר בהם היה במעצר בהליך אחר, וממסמכים אלו עולה כי למעשה מלוא ימי המעצר של הנאשם עד כה היו ימי מעצר או מאסר בתיק אחר, ת.פ.22-01-30060 של בית משפט השלום באשקלון הנזכר בכתב האישום, וימי המעצר שם הובאו במסגרת מנין ימי המאסר אשר הוטל עליו באותו תיק, בעוד הליך זה מתנהל. משכך, אין להפחית ממאסרו של הנאשם ימי מעצר בהליך הנוכחי, ועל כך אין מחלוקת.

תסקיר שירות מבחן

5. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן אשר יפורט אך בחלקו לאור צנעת הפרט. על פי התסקיר, מיום 22.10.22, הנאשם רווק ללא ילדים. טרם מעצרו שולב בקהילה הטיפולית בית אביבה וביום 12.12.22 סיים שילובו בקהילה הטיפולית מרצונו; טרם סיום השירות הצבאי, ביצע הנאשם עבירות התפרצות וגניבה ושחרר מן השירות בגין אי התאמה.

הנאשם הופנה לשירות המבחן מספר פעמים בהליכים קודמים בין השנים 2015-2022 ונעשו ניסיונות טיפוליים בתחום ההתמכרות לסמים במסגרת קהילות טיפוליות וכן במסגרות בקהילה. בין היתר שולב במלכישוע והורחק מהקהילה, שולב במרכז יום, במסגרת אמבולטורית, שולב בקהילה הטיפולית הדרך והתחרט; שולב שנית במרכז יום אך מעד בשימוש בסמים, שולב באישפוזית בבית החולים "קריית שלמה" ובקהילה טיפולית זו, שהה בה כ- 8 חודשים וסיים טיפול בעקבות הפרת חוקי המסגרת, ובפעם האחרונה כמפורט בכתב האישום שולב בקהילה בטיפולית הרטוב - בית אור אביבה, ועזב את המסגרת, ובדיווח מטעם גורמי הטיפול עולה כי הנאשם בעל מוטיבציה נמוכה לטיפול. בתסקיר צוין כי לדברי הנאשם הוא ברח בשל חשש מפגיעה בו כאשר חש מאוים משותפיו לחדר.

הנאשם הודה בביצוע העבירות אך התקשה לקחת אחריות על מעשיו. לדבריו ביצע את העבירות בשל הצורך להרוויח כסף כדי לרכוש סמים, בעת ביצוע העבירות היה שרוי תחת השפעת סמים ולא הרגיש דבר בעת ביצוע מעשיו. הנאשם לא התייחס לנפגעי העבירות.

הנאשם משליך את האחריות למעשיו לגורמים חיצוניים, ומתקשה לבחון באופן ביקורתי ומעמיק התנהלותו.

שירות המבחן התרשם כי העבירה בוצעה על רקע מאפיינים אישיותיים הקשורים לשיקול דעת לקוי, קושי בוויסות דחפים, קושי בעמידה בגבולות חיצוניים. הצורך לרווח כלכלי הניע אותו לפעול בצורה אימפולסיבית ללא חשיבה על השלכות מעשיו.

הנאשם מסר כי היה רוצה לקבל הזדמנות נוספת ולהשתלב בקהילה, לצד זאת ביטא חשש להשתלב בטיפול ולהיות נתון שוב לנהלי המסגרת.

לאחר בחינת הערכת הסיכוי לשיקום, והסיכון לעבריינות כעולה מהאמור לעיל, אופי העבירות וחומרתן, דפוסי אישיותו, אורח חיים שולי, עבר פלילי, התמכרות לסמים, קושי לשמור על יציבות במסגרות שונות, וקושי לקחת אחריות על מעשיו, שירות המבחן המליץ על ענישה בדמות מאסר בפועל לצד ענישה מותנית ופיצוי לנפגעי העבירות.

טענות הצדדים:

6. לטענת ב"כ המאשימה:

בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, מפנה ב"כ המאשימה לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לנזק שנגרם מביצוע העבירות, לא הוגשו ראיות לעניין הנזק שנגרם לנפגעי העבירה אך כפי שמצוין בכתב האישום המתוקן, באישום השני גנב הנאשם תכשיטים בשווי של כ-12,000 ₪, ובאישום השלישי גנב כסף בסך למעלה מ-1,000 ₪.

מעבר לנזק הממוני שנגרם, ברי כי נגרמו לנפגעי העבירה לרבות העובדת שעבדה בחנות במהלך ביצוע השוד, נזקים הכוללים השפעה על תחושת הביטחון שלהם במקום עבודתם, בעסק שלהם והשפעות מורגשות גם לאחר ביצוע העבירות.

לאור כל האמור, המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם צריך לנוע בין 4 ל- 6 שנות מאסר בפועל.

ביחס לענישה בתוך המתחם, מעבר לעובדה שהנאשם לקח אחריות במסגרת ההליך הפלילי וחסך זמן שיפוטי, אין כל נסיבה נוספת לקולא, לחובתו עבר פלילי לא מבוטל בעבירות דומות.

בעת ביצוע העבירות כנגד הנאשם עמדו שני מאסרים מותנים, אשר לא היה בהם כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות דומות. שני מאסרים מותנים אלו הופעלו במסגרת ת.פ. 30060-01-22 בו הורשע הנאשם בעבירות רכוש, הפרת הוראה חוקית ועוד.

בשים לב לכך שבכל אלה לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות דומות, נטען לצורך בענישה מוחשית, ממשית, מרתיעה, שתביא הן להרתעתו והן לשמירה על סדר הציבורי אשר מופר כל זמן שהנאשם מחוץ לכותלי הכלא, וראיה לכך היא העובדה שביצע עבירות נשוא כתב אישום זה בעת שהיה צריך להיות מצוי במסגרת חלופה טיפולית על פי הוראה חוקית של בית המשפט.

ב"כ המאשימה עותר להשית את עונשי המאסר במסגרת תיק זה כך שירוצו במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם, אין מקום לנכות את ימי מעצרו בתיק זה כיוון שחלקם נוכו במסגרת גזר הדין שניתן נגדו בהליך אחר ויתרתם נחשבו לו כימי מאסר בגין אותו גזר דין.

נטען כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם, ובמצטבר. כמו כן יש להשית על הנאשם עונשי מאסר על תנאי בגין כל אחת מהעבירות שבוצעו על ידו, פיצוי לנפגעי העבירה נשוא האישומים 2 ו-3, וכן קנס.

7. לטענת ב"כ הנאשם:

המחוקק קבע שהמתחם הוא לעבירה בנסיבותיה. עבירת השוד כמו לא מעט עבירות אחרות, חולשת על אירועים ברמות חומרה מאוד מאוד מגוונות.

נטען כנגד המתחם לו עותרת המאשימה, וכי מדובר במי שנכנס לעסק מחזיק מקל, אין את הרכיב של התכנון, מבקש את הכסף, ונפל לו פעמיים, ואחרי שהוא מסתלק מהמקום המתלוננת יוצאת החוצה ומצלמת אותו. לא נטען כי זה

אירוע לא חמור, ונטען כי כתב האישום מלמד על כך שיחסית לשוד בנסיבות מחמירות מהסוג הזה, זה כמעט ברף התחתון של ההתנהגויות, התכנון, האיומים, האלימות, זה המעט מכל.

ב"כ המאשימה ביקשו מתחם אחד, וההנחה היא שהחלק העיקרי של 4-6 שנים עיקרו זה השוד, אבל על בית המשפט לקבוע את המתחם לפי הנסיבות הספציפיות של המקרה הזה. התבקש שלא לקבל מתחם זה ולקבוע מתחם שתחילתו ב - 20 חדשי מאסר.

לגבי הנאשם, מדובר במי שלא צלח בהליך טיפולי, ומהתסקיר עולה שזו לא פעם ראשונה שיש כשל. מדובר במי שחייו חיים של נרקומן, חייבים לקחת בחשבון שזו מציאות מורכבת, זה לא יכול להצדיק דבר, ההתמכרות הזו במידה מסוימת גזירת גורל, ומדובר על רקע משפחתי מורכב.

במעשים עצמם הוא מודה לחלוטין. הוא בחקירה מודה בזה אין מחלוקת, ההודיה שלו משדרת אמינות, ומשדרת הרבה ייאוש מהחיים ועצב על גורלו. בין השאר הוא אומר "אני חי ברחוב והמשפחה שלי מפחדת לדבר איתי שלא יפתחו להם לתיק על סיוע כי אני בבריחה. אין לי תחטונים אין לי גרביים אין לי איפה להתקלח, יש לי רגעים אם אני מתחבר למציאות בא לי להתאבד".

הוא גם אומר בחקירה "אני לוקח אחריות על המעשים שלי.." "אין לי כוח ואני עייף אני לא רוצה לעשות את הדברים האלה מחוסר ברירה וייאוש". אם לא היה מודה ברמה הראייתית מצבו הראייתי היה הרבה יותר טוב.

בית המשפט רשאי לפי שיקול דעתו לחפוף את העונש למאסר הקיים או לצבור אותו כפי שב"כ המאשימה טען. בנסיבות העניין יש קשר מסוים במגוון המעשים, היות והוא נותן כעת את הדין על דברים שעשה לאחר שעזב את הקהילה, אליה נשלח במסגרת התיקים שבגינם מרצה מאסר כעת.

התבקש לחפוף חלק מהתקופה, התבקש לתת לו את מידת החסד, העובדה שכשל בהליכים טיפולים צריכה במידה מסוימת לבוא גם לזכותו שניסה וניסה ולא הרים ידיים. הנאשם נקלע לחיים קשים של התמכרות והתבקש לגזור את העונש בהתאם.

הנאשם אמר כי עשה מעשים לא טובים, הוא מודה והודה בחקירה הראשונה. ביקש להגיע לכלא חרמון, ורוצה לנסות לטפל בעצמו במאסר.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

8. בביצוע העבירות פגע הנאשם בערכים המוגנים שהם פגיעה בכבוד האדם, גופו, חירותו, הזכות לקניין, הביטחון האישי, הסדר הציבורי ושלטון החוק.

לעניין הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת שוד, ר' ע"פ 1127/13 עמנואל גברזגני נ' מ"י (15.1.2014): "הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת שוד הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קורבנות העבירה וביטחונם של הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש."

החומרה הרבה מצויה בעיקר בעבירת השוד בנסיבות מחמירות באישום השלישי. הנאשם ביצע את עבירת השוד תוך איום על המתלוננת באמצעות ברזל בידו כשהוא רעול פנים.

לצד העבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין 20 שנות מאסר, וחומרתה באה לידי ביטוי בענישה זו שלצידה.

לעבירת השוד וחומרתה ר' ע"פ 4841/13 עומר ספי נ' מ"י (6.2.2014): "כבר נכתב פעם אחר פעם כי עבירת השוד צריך שתידון במאסר מאחורי סורג ובריאח ועל פי רוב גם לא לתקופה קצרה. זאת, ראשית, בשל הוראת המחוקק בסעיף 402 לחוק העונשין הקובעת עונש מירבי של 14 שנות מאסר, ובנידון דין בשוד בנסיבות מחמירות (בחבורה) אף 20 שנות מאסר, כפי שגם הזכיר בית משפט קמא. שנית, עבירה זו חמורה מטבעה, שכן משמיעה היא אלימות או פוטנציאל לאלימות, כי לא אחת יתנגד הקרבן לשוד, ולא אחת ישלוף השודד נשק חם או קר ויכלה זעמו בקרבן, או יפגע בו כדי להשתיקו; כך - עד כדי רצח (ראו סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין). ניתן דעתנו גם לטראומה הנלווית לעבירה זו אצל הקרבן. המחוקק ביקש, למצער, להרתיע את הנאשמים שלפנינו, ומכל מקום להרחיקם מן החברה לתקופה מתאימה."

אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל שלושת האישומים.

קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה, החומרה והתוצאה, ואינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק. לשלב קביעת מתחם העונש ההולם, היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב זה.

להלן התייחסות הפסיקה לעבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם, ויש לאבחנה בהתאם לנסיבות כל מקרה.

9. בעבירות השוד טווח ענישה רחב, הקשור בעיקר בנסיבות הביצוע, ושימוש או אי שימוש באלימות, נשק, או ביצוע בחבורה, וכן אופי האיום.

בע"פ 3623/21 חסן אבו ענאם נ' מ"י (4.11.2021) הורשע המערער אשר צירף מספר תיקים והורשע בשתי עבירות שוד, הפרת הוראה חוקית וגניבה. בתיק העיקרי המערער פנה למתלונן וביקש ממנו להשתמש במכשיר הסלולרי שלו לצורך ביצוע שיחה. המתלונן הסכים ומסר למערער את הטלפון, המתלונן ביקש מהמערער שישב לו את הטלפון בטענה כי הינו שוטר, אך המערער סירב ואיים עליו באומרו: "אתה שוטר, רק על זה אני צריך להרוג אותך", נטל בידו

אבן, הניפה מעלה, ודרש מהמתלונן את כל שבכיסיו. המתלונן הוציא מכיסיו את ארנקו ומסרו למערער. לאחר מכן המערער איים שוב על המתלונן, ערך חיפוש בכיסיו של המתלונן, תוך שהוא ממשיך להחזיק את האבן, ובהמשך דרש מהמתלונן ללכת מהמקום, תוך שאיים עליו. על פי האמור בתיק מצורף ניגש המערער למתלונן ברחוב, שלצידו היו אופניו החשמליים, הציג עצמו כשוטר ושאל את המתלונן מדוע הוא מסתובב ללא מסיכה. המתלונן חשד במערער והמערער הכה באגרופו בראשו של המתלונן. המתלונן קם כדי למנוע מהמערער לגנוב את אופניו, אך המערער הצליח להגיע אל האופניים ואחז בהם במטרה לגנובם. המערער לא הצליח לגנוב את האופניים מאחר שהוא נפל עימם ארצה, ואז לקח המערער מהמתקן שהיה על האופניים את הטלפון של המתלונן במטרה לגנובו. המתלונן התקרב אל המערער כדי למנוע ממנו לגנוב את הטלפון, והמערער בתגובה בעט במתלונן באזור בטנו. המתלונן הכה את המערער, אשר הכה את המתלונן בחזרה. המערער ניגש שוב לאופניים, שהיו על הרצפה וניסה להרימם במטרה לגנובם. המתלונן התקרב למערער והמערער הדף את האופניים לכיוון המתלונן וברח מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער, נגרמו למתלונן חבלות בראשו ובידיו. כתב האישום נוסף מתאר גניבת טלפון במרמה. לכל אחת מעבירות השוד נקבע מתחם עונש הולם של 20 עד 50 חדשי מאסר ולעבירת הגניבה מתחם בין 6 ל - 10 חודשי מאסר, הוטלו 48 חדשי מאסר והופעל במצטבר מאסר מותנה בן 6 חודשים כך שהוטלו 54 חודשי מאסר. נקבע כי העונש שהוטל הולם את העבירות החמורות שביצע המערער וכי **"עבירות שוד לסוגיהן הן עבירות חמורות ויש ליתן לכך ביטוי עונשי הולם ברמת הענישה"**. הערעור נדחה. יש לציין כי אירוע השוד בתיק המצורף חמור מנסיבות ביצוע העבירה ע"י הנאשם לאור האלימות שהופגנה שם, ובעניינו לא היתה אלימות פיזית שהופעלה.

בע"פ 7475/15 מתן שריקי נ' מ"י (18.2.2016) הורשע המערער על פי הודאתו בביצוע שוד בנסיבות מחמירות. המערער נכנס לחנות כשהוא מחזיק בכותש שום, ניגש למוכרת שהייתה באותה שעה לבד בחנות, הניח על הדלפק פתק שבו נכתב "זה שוד" ודרש ממנה את הכסף שבקופה. המתלוננת מסרה לידי המערער את כספי הפדיון היומי של החנות ולאחר שנטל מידיה את הכסף דרש ממנה המערער לפתוח את הכספת. המתלוננת השיבה למערער כי אין בחנות כספת ומיד לאחר מכן החלה לזעוק "גנב, גנב" ויצאה מן החנות. בעקבות זאת יצא המערער אף הוא מהחנות וניסה להימלט עם שללו אך נתפס על ידי עוברי אורח. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-40 חודשי מאסר בפועל, ולאור החרטה שהביע המערער על מעשיו, לקיחת האחריות וכן לאור עברו הנקי, השית בית המשפט על המערער 22 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שנקבע: **"במקרה דנן המערער לא עשה אמנם שימוש באמצעי בעל פוטנציאל פגיעה רב ולא הפעיל אלימות פיזית כלפי המתלוננת, אך כפי שטוענת המדינה בצדק, המערער הטיל אימה ופחד על המתלוננת - אישה מבוגרת כבת 65 - ואילץ אותה למסור לו את הפדיון. העובדה שאין מדובר במעשה שוד המצוי ברף הגבוה של החומרה קיבלה ביטוי במתחם הענישה המתון ביותר שקבע בית המשפט קמא והוא אינו מצדיק התערבות"**.

בע"פ 104/12 אחמד מוראדאת נ' מ"י (5.7.2012) הורשע המערער על יסוד הודאתו בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות, המערער ושניים מחבריו הגיעו לחנות בתחנת הדלק, שבה עבד המתלונן כקופאי. האחרים הצטיידו בסכין, באגרופן ובגז מדמיע, כיסו את פניהם ברעלות וחבשו גרביים על ידיהם. השניים נכנסו אל תוך החנות כשהמערער נשאר בחוץ. אחד מהם ניגש אל המתלונן, כיסה את עיניו, לפת את צווארו, כופף את ראשו ודרש ממנו להוביל אותו אל הקופה תוך שאיים עליו, לקח כאלף ש"ח מהקופה, העבירם לאחר, לקח מספר חפיסות סיגריות והשניים יצאו מהחנות. בהמשך הם ניסו להימלט וכשנחסמו על ידי הרכב המשטרה, ירדו מהרכב ונמלטו רגלית. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 34 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור. בעניינו לא היה ביצוע

בצוותא חדא ולא היתה אלימות פיזית, ואולם המערער בע"פ 104/12 המתין בחוץ.

בע"פ 3658/14 **אלכסנדר ילסייב נ' מ"י** (23.1.2015) - ערעור שהוגש על גז"ד של מותב זה, המערער הורשע בביצוע שוד בנסיבות מחמירות, בכך שנטל סכין מטבח ארוכה וחדה, הניחה בשקית ויצא מביתו. פלונית הגיעה במכוניתה אל מרכז קניות, המערער הבחין בה כשפתחה את דלת המכונית, התקרב אליה, שלף את הסכין, נופף בה לעברה, איים עליה שאם תצעק יפגע בה, ודרש ממנה כסף, היא צעקה כי אין לה כסף, והושיטה למערער את הטלפון הנייד על מנת שיניח לה. הטלפון נפל ארצה, המערער התכופף, הרימו, שב ואיים: "שקט, שקט, אני אפגע בך", והתרחק מהמקום. עוברי אורח דלקו אחריו, תפסוהו, נטלו ממנו את הטלפון הנייד והחזירוהו לפלונית. נקבע מתחם עונש הולם בין 3 ל-6 שנות מאסר, והוטלו על המערער 4 שנות מאסר ועונשים נלווים, והערעור נדחה, גם ביחס למתחם. שם נעשה שימוש בסכין, ובענייננו שימוש בברזל, ואין לראות בכך חומרה פחותה.

בע"פ 1114/15 **נור גנאים נ' מ"י** (16.11.2015) הורשע המערער בעבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, ובקשירת קשר לביצוע פשע, כאשר הוא ואחר הצטיידו בכפפות ובכלי הנראה כאקדח והגיעו למכולת כשהם רעולי פנים, ערכו חיפוש על גופו של המוכר ותוך איומים בכלי הנחזה להיות אקדח הורו למוכר לפתוח את הקופה ולהעביר את תוכנה, וגנבו מהחנות כ- 5,000 ₪ במזומן, מכשיר די.וי.די נייד ותיק מסמכים אישיים השייך למוכר. הוטלו על המערער 42 חודשי מאסר בפועל, והערעור נדחה.

בע"פ 7459/12 **גיל שיבר נ' מ"י** (20.06.2013), הורשע המערער בביצוע שוד מזוין, בכך שנכנס לפנות בוקר לחנות לתחנת דלק כשפניו מכוסות בכובע גרב שחור, וכשהוא מציג למוכר סכין שהייתה ברשותו, מסר לו שקית ניילון והורה לו למלא בה את תכולתה של קופת החנות. לאחר שהמתלונן מסר למערער את שקית הניילון ובה פדיון הקופה בסך של כ-900 ש"ח, הכניס המערער לשקית כמאה קופסאות סיגריות שהוצבו על המדפים, וטרם יציאתו מן החנות איים על המתלונן. המערער צעיר הסובל מהתמכרות להימורים, החל בהליך שיקומי בכלא. נוכח שיקומו האפשרי הקל בית המשפט העליון בעונשו של המערער והעמידו על 24 חודשי מאסר חלף 30 חודשי מאסר שנגזרו.

בע"פ 7240/13 **אדם סבהט נגד מ"י** (18.5.2014), המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד מזוין, בכך שנכנס לחדר פנימי בתחנת דלק, כשהוא רעול פנים, עוטה כפפות שחורות ובידו האחת החזיק בשבר חרס חד, ניגש למתלונן, הצמיד את שבר החרס לצווארו, דרש ממנו שיביא לו כסף, ולבסוף נטל מהשולחן 300 ₪ במזומן ומכשיר טלפון של המתלונן. המערער שהיה צעיר ושירות המבחן המליץ על צו מבחן, נדון ל-18 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

בע"פ 1276/13 **סמי שושן נ' מ"י** (20.2.2013) הורשעו המערערים בשורת מעשי פריצה וגניבה מבתיים, כאשר ביהמ"ש השלום קבע מתחם ענישה הנע לכל מקרה פריצה וגניבה בין 10-24 חודשי מאסר, ומתחם זה אושר ע"י ביהמ"ש המחוזי בערעור וביהמ"ש העליון לא מצא עילה להתערבות בגזר הדין או במתחם האמור. בענייננו הנאשם באישום השני לא התפרץ אלא הסיג גבול כדי לעבור עבירה, לצד ביצוע גניבה, וזאת בדוכן תכשיטים.

כאמור עבירת השוד, היא המרכזית בחומריתה מבין העבירות אשר ביצע הנאשם, ואין מחלוקת כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכלל העבירות.

נסיבות ביצוע עבירת השוד חמורות. הנאשם מגיע לחנות בה נמצאת המתלוננת לבדה, רעול פנים עם ברזל בידו, ונטל כ- 1,000 ₪. לצד חומרת הנסיבות הללו יש להביא במסגרת השיקולים את העובדה שלא ננקטה אלימות פיזית על ידו.

אירוע הגניבה חמור גם הוא, והנאשם גונב תכשיטים בשווי של 12,000 ₪ מדוכן תכשיטים ופוגע בבעל הדוכן בעצם הגניבה כמו גם בעסקו של המתלונן.

ובנוסף לאלו הפר הנאשם קודם לכן את ההוראה החוקית הקשורה לשהותו בקהילה ואופן עזיבתו אותה, ולא התייצב בתחנת משטרה.

שורת עבירות אלו המבוצעת על ידי הנאשם צריכה למענה עונשי הולם אשר יכלול מאסר משמעותי, אך יש לזכור כי באף אחד מהאישומים אין מדובר באלימות פיזית כלפי אחר.

לאחר בחינת העבירות בנסיבות ביצוען והענישה הנוהגת, אני מוצא כי מתחם העונש ההולם למכלול העבירות כולל מאסר בפועל הנע בין 3 ל- 5 שנים.

הענישה

10. הנאשם יליד 1994 ולחובתו עבר רלוונטי כמפורט לעיל, והוא מבצע את העבירות כאשר מאסרים מותנים עומדים כנגדו. אמנם מאסרים מותנים אלו אינם ברי הפעלה כעת, אולם זאת הואיל והם הופעלו בתיק הקודם בגינו הנאשם מרצה כעת מאסר בפועל למשך 24 חודשים.

כמו כן, העבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה בוצעו בזמן שההליך הקודם מתנהל כנגדו.

כמפורט לעיל, הליכים טיפוליים, בכמה הליכים פליליים, לא הועילו, והם נכשלו. שוב ושוב לא צלחו ניסיונות של שירות המבחן להשלים עם הנאשם הליכים טיפוליים.

באחד מההליכים הטיפוליים אף היתה תקופה משמעותית של ניסיון טיפולי, 8 חודשים, אשר לבסוף לא צלח.

אני מוצא כי יש לראות לצד הכישלונות של הליכים אלו גם היבטים לזכות הנאשם אשר עושה ניסיונות טיפוליים, בחלקם לתקופה לא קצרה, ואלו אינם צולחים.

מכל האמור הענישה בעניינו של הנאשם אינה יכולה להיות ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ועליה לבטא הן את העבר הפלילי ואי הירתעות הנאשם ממאסרים מותנים, והן את הצורך במתן משקל להרתעת היחיד.

לצד זאת אני מוצא מקום ליתן משקל להיבטים החיוביים המסוימים העולים מהתסקיר ולנסיבותיו האישיות של הנאשם המפורטות בו.

מכל אלו הענישה תהא מעל הרף התחתון אולם לא משמעותית, ומתחת לאמצעו של המתחם.

אשר לשאלת חפיפת המאסר למאסר אותו מרצה הנאשם כעת. סבורני כי מטבע הדברים לו היה הנאשם מצרף את מכלול תיקיו יחדיו, לרבות תיק זה, הדבר היה בא לידי ביטוי בענישה הכוללת המוטלת עליו, ומטעם זה אני מוצא לנכון להורות על חפיפה חלקית, של 10 חודשים למאסר אותו מרצה הנאשם כעת.

כן יש להטיל על הנאשם פיצוי לנפגעי העבירות אשר ביצע, ופיצוי זה ייערך על דרך האומדן.

ביחס לקנס, אכן עבירות אלו מצריכות ברגיל גם ענישה כלכלית, ואולם לאור נסיבותיו של הנאשם וכי זהו מאסר נוסף המוטל עליו בעודו מרצה מאסר אחר, אינני מוצא מקום להטלת קנס.

11. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים. מובהר כי אין לנכות ימי מעצר הואיל והם נוכו בהליך אחר או נחשבים כמאסר בתיק אחר.

מורה כי 10 חודשים מתקופת מאסרו של הנאשם ירוצו בחופף למאסר בפועל אותו הוא מרצה כעת בגין גזר הדין מיום 6.9.23 בת.פ. 14377-02-22 30060-01-22 של בית משפט השלום באשקלון, ויתרת המאסר, למשך 30 חודשים, במצטבר לו.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה מהעבירות לפיהן הורשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן נפגע העבירה באישום השני ע.ת.4 פיצוי בסך 10,000 ₪, ולמתלוננת נפגעת העבירה באישום השלישי ע.ת.13 5,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, התשלום הראשון בתוך 90 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אדר א' תשפ"ד, 19 פברואר 2024, במעמד הצדדים.